

Maminko, děkuji ti...

setkání maminek, příp. osob blízkých dítěti ke Dni matek

Eva Muroňová, Tomáš C. Havel

Inspirováno knihou Claudie Veiter Maminko, děkuji Ti...

Pomůcky: „zlatá“ obruč, vhodný dekorační materiál na vytvoření vlasů, očí nosu a pusy – důležitý je měkký snadno tvarovatelný červený provázek; pro každého kruhovou podložku a vhodný dekorační materiál na vytvoření obličeje

Prostor: Sejdeme se v místnosti, kde jsou připravené židle v kruhu, ideálně tak, ať děti sedí na židličkách vedle svých blízkých osob nebo před nimi. Při nedostatku místa se můžeme posadit do tří kruhů – děti, maminky a další rodinní příslušníci. Obraz se skládá doprostřed.

Základní myšlenka: Maminko, děkuji ti za to, že mě máš ráda, takového/takovou, jaká/jaký jsem (mám radost, jsem smutný/á, mám vztek, mám strach).

Přitom se ještě učíme, že pocity ke mně patří, žádný pocit není špatný, každý má právo na své pocity a já se je učím rozeznávat, pojmenovávat, vyjadřovat a učím se s nimi nakládat – třeba tak, že jdu za maminkou.

1. ÚVOD

Hosty a maminky zvlášť vhodně přivítáme. Můžeme přitom použít „zlatou“ obruč, protože s ní často pracujeme, a protože k dnešnímu setkání patří.

- Dítě „zlatou“ obruč podá mamince a „zarámuje ji“... „To je moje maminka...“
- Zazpíváme vhodnou písničku a obruč jen tak putuje od jednoho ke druhému

hudba a text: Franz Kett
český text: Eva Muroňová podle Franze Ketta

Vš - chni, vši - chni, jsme ta - dy, vši - chni, vši - chni, vši - chni.

Ty a já a já a ty, ta - ky vši - chni ka - ma - rá - di.

Vš - chni, vši - chni, jsme ta - dy, vši - chni, vši - chni, vši - chni.

Položíme obruč doprostřed a svoláme si k ní děti.

Do obruče si dnes nakreslíme... tohle!

Vezmeme obruč a dáme si ji před obličej a můžeme v ní prostřídat „obličeje“ (veselý, smutný, vzteklý, vystrašený).

Děti mohou hádat, co to bude, příp. obličej s jakou náladou to bude.

Výroku dětí nehodnotíme ani nechválíme.

A taky si v obruči znázorníme ještě... tohle!

Podáváme si mezi dětmi obruč. Kde se podle říkanky/písničky obruč zastaví, může se v ní zatvářít a ostatní poznávají, jakou má Xx náladu...

Ptám se tě, jak se ti daří? Ptám se tě, jak se máš? Podle toho, jak to cítíš, tak se na nás podíváš!

Obruč položíme zpět doprostřed a společně v ní uděláme oči, nos, pusy, příp. uši a vlasy.

Děti přitom mohou prokázat své znalosti částí těla, ukázat je (na sobě i na mamince), příp. je i pojmenovat jiným jazykem.

2. TÉMA

Když mám radost, maminka se raduje se mnou

Děti sedí u obrazu uprostřed. Upravíme ho tak, aby znázorňoval tvář, která se směje.

Děti pojmenují náladu: Je veselý. Směje se. Má radost. Má se dobře.
Povídáme si: Kdy ti takhle bylo ve školce? Z čeho jsi dnes měl/a radost, Čemu ses zasmál/a?
Postavíme se a náladu vyjádříme pohybem a citoslovcem: Hurá! Jupí!
Echjujúúú. Apod.

A půjdeme o tom říct své mamince.
Přitom se zpívá refrén písně z knihy Maminko, děkuji Ti...

Když jsem smutný/á, maminka je se mnou

Zavoláme si děti zpět k obrazu a upravíme ho tak, aby znázorňoval tvář, která je smutná.

Děti pojmenují náladu: Je smutný. Pláče. Není mu dobře. Stýská se mu. Apod.
Povídáme si: Kdy jsi měl/a takovou náladu? Z čeho býváš smutný/á?
Postavíme se a náladu vyjádříme pohybem a citoslovcem: Ach. Ouvej. Achich.
Ach jo. Apod.

A půjdeme o tom říct své mamince.
Přitom se zpívá sloka písně z knihy Maminko, děkuji Ti...

Když mám strach, maminka je se mnou

Zavoláme si děti zpět k obrazu a upravíme ho tak, aby znázorňoval tvář, která se bojí.

Děti pojmenují náladu: Bojí se. Má strach. Apod.
Povídáme si: Kdy jsi měl/a takovou náladu? Kdy... z čeho jsi měl/a naposledy strach?
Postavíme se a náladu vyjádříme pohybem a citoslovcem: Pomoc. Jéje. Apod.

A půjdeme o tom říct své mamince.
Přitom se zpívá sloka písně z knihy Maminko, děkuji Ti...

I když jsem vzteklý/á, maminka je se mnou

Zavoláme si děti zpět k obrazu a upravíme ho tak, aby znázorňoval tvář, která se vzteká.

Děti pojmenují náladu: Je vzteklý. Je rozzlobený. Není mu dobře. Apod.
Povídáme si: Kdy jsi měl/a takovou náladu? Kdy... kvůli čemu ses naposledy vztekal/a?
Postavíme se a náladu vyjádříme pohybem a citoslovcem: Grrr. Vrrrr. Apod.

A půjdeme o tom říct své mamince.
Přitom se zpívá sloka písně z knihy Maminko, děkuji Ti...

3. SPOLEČNĚ TVOŘÍME

Je dobře, že svou maminku máme. Můžeme k ní jít, když máme radost, když jsme smutní, když máme strach, ale i když máme na něco nebo na někoho vztek. Uděláme si její obrázek!

Upravíme obrázek uprostřed.

Děti mohou svou maminku znázornit dekoračním materiálem – kdyby nevěděli jak, mohou se jít podívat zblízka a kdyby si nevěděli rady, tak mohou jít za ní, jestli jim pomůže.

4. ZÁVĚR

Uděláme „výstavku“ – všichni chodí po místnosti a přiřazujeme obrázku opravdovou tvář přítomné maminky. Výtvary dětí oceníme. Na závěr zazpíváme poslední sloku písně, příp. závěrečnou píseň MAMINKO MÁ...

